

Μονόπρακτο, πάνω σε μια συνομιλία που ξεκίνησε και ολοκληρώθηκε, ένεκα οι μέρες, με ευχές. Οι συνομιλητές είναι γνωστοί για ένα τέταρτο του αιώνα. Με πορείες όμως σπάνια τεμνόμενες. Ήταν, είναι η ίδια η ζωή, που όπως τους έφερνε κοντά με τον ίδιο τρόπο τους απομάκρυνε. Σε τοπικό επίπεδο τουλάχιστον.

Ο ηλικιακά μεγαλύτερος ρίζωσε στον τόπο. Ο μικρότερος, πιο ανήσυχο πνεύμα έζησε και ζει, εργάστηκε και εργάζεται για μεγάλα χρονικά διαστήματα στο εξωτερικό. Την εποχή των ηλεκτρονικών μηνυμάτων, της ψηφιακής εικόνας, και της επικοινωνιακής αμεσότητας, οι αποστάσεις έχουν συρρικνωθεί. Έτσι, παρά το γεγονός ότι τους χωρίζουν δυο θάλασσες, οι λέξεις φτάνουν στους παραλήπτες άμεσα.

Ο ένας είναι, ας πούμε, Ποιητής, ο άλλος, ας πούμε Σιδεράς. Ας πούμε επίσης, ότι καμιά φορά αλλάζουν και ρόλους. Επιτυχημένα μάλιστα. Η σκηνή χωρίζεται στα δυο από βαριά, σκούρα κουρτίνα.

Στα αριστερά, τραπέζι κάποιου café όπου κάθεται ο Σιδεράς, στραμμένος προς την κουρτίνα. Το smartphone φωτίζει με το ψυχρό του φως το πρόσωπο. Στο φόντο Αμερικάνικη μεγαλούπολη, καταμεσήμερο με νεφελώδη ουρανό. Στη μουσική υπόκρουση, νότες από κάτι πολύ δυτικό, όταν διαβάζει αυτά που γράφει προς αποστολή.

Στα δεξιά, γραφείο σε σπίτι κι από το ανοικτό παράθυρο διακρίνεται ο λόφος του Λυκαβητού την ώρα που ο ήλιος οδεύει προς τη δύση. Ο Ποιητής κοιτά κι' αυτός προς την κουρτίνα, έχει ανάψει το φως του γραφείου του και πληκτρολογεί μονολογώντας, αυτά που συντάσσει, την ώρα που ακούγεται χαμηλά δημοφιλές, ελληνικό, μουσικό κομμάτι.

Αυλαία.

Σιδεράς:

Να είσαι δυνατός και γερός σου εύχομαι. Το ίδιο και για όλη σου την οικογένεια, φίλε μου καλέ.

Σε διαβάζω και ξέρεις ότι γουστάρω το γράψιμό σου. Προώθησα και μερικά κομμάτια σου σε μια καλή φίλη. Κόλλησε και αυτή, ειδικά εκεί που όμορφα περιέπλεξες την πολιτική με τον έρωτα. Μου είπε μάλιστα να σου στείλω χαιρετίσματα και να σου μεταφέρω πως: «Τα ρεπερτόρια πολλά, η καψούρα μία».

Αυτά τα λίγα προς το παρόν, με την ελπίδα ότι είσαι καλά και πάλι Χρόνια Πολλά Αγαπημένε.

Ποιητής:

Ευχαριστώ για τις ευχές, αντεύχομαι τα όμοια.

Αν και μακριά, άρα εκτός κλίματος, ξέρεις ότι τα πράγματα εδώ είναι σφικτά. Προχωρούμε όμως. Άλλοτε με μαχητικότητα, άλλοτε με πεσιμισμό. Ενίοτε με κέρδη, συχνότερα με απώλειες. Η καθημερινότητα γεμίζει από μικρές, έντονες εξάρσεις και βαθιές, βαριές

υφέσεις. Το συνηθίσαμε πια.

Να ευχαριστήσεις τη φίλη σου για τις καλές της κουβέντες. Σκέφτηκα δε, ότι εφόσον έστειλε χαιρετίσματα, ενώ διαλαλεί πως: «τα ρεπερτόρια πολλά, η καπούρα μία», ακούγεται ως ενδιαφέρουσα περίπτωση. Αν διαθέτει και αντίστοιχη εμφάνιση μήπως να την γνωρίζαμε κιόλας;

Σιδεράς:

Θα με ενδιέφερε πολύ να ακούσω, τι θα χαρακτήριζες ως κέρδη και τι ως απώλειες σε αυτό που περιέγραψες για την καθημερινότητα.

Για τη φίλη τώρα, να σου πω ότι πολύ καλή είναι. Μακρύ μεταξόνιο, όπου μπορεί να μην είναι στριφτερή στα κλειστά, αλλά άμα ξεκολλήσει φχαριστιέσαι μπάντες.

Φαντάζομαι δηλαδή, μια και εγώ, φυσικά, δεν το έχω στρίψει καθώς παντοιοτρόπως δεν με παίρνει. Γνωρίζω, πως έχει καταθέσει πινακίδες κανονικά και με βούλα, από τον πρώτο επίσημο χρήστη. Ναι. θα κανονίσω κουτουκάδικη κατάσταση όταν γυρίσω.

Ξέρω, ξέρω τι θα μου πεις και είναι απόλυτα αναμενόμενο και λογικό, να σκεφτείς ότι άμα κανονίσω με την ίδια συνέπεια που κανόνισα και τις βόλτες μας στα βουνά, δεν θα συμβεί ποτέ τίποτα, αλλά να ξέρεις ότι σε αγαπώ.

Δεν είναι καθόλου άσχετο αυτό.

Ποιητής:

Στο ερώτημα πρώτα:

Ως κέρδη πιστώνω το πλήθος και τον πλούτο των συναισθημάτων που νιώθει ένας φυσιολογικός άνθρωπος μέσα σε αυτή τη θύελλα που μαίνεται στον τόπο από τον Απρίλιο του '10 και την περίφημη δήλωση του φερόμενου και ως πρωθυπουργού από το Καστελόριζο. Αν δεν είχε συμβεί ότι συνέβη και συμβαίνει ακόμα, θα εγκαταλείπαμε τα εγκόσμια, ως συναισθηματικά ανάπηροι ακόμα και οι πιο ευαίσθητοι.

Η μη συναισθηματική μας αναπηρία όμως, έχει κόστος. Διότι το να βρίσκεσαι στην επιμελητεία αλλότριων δυνάμεων, αλλά και απέναντι σε ένα άσπλαχνο κράτος, αν υποτεθεί ότι έχει ποτέ υπάρξει ευσπλαχνικό κράτος, δεν είναι λίγο. Είναι ζόρικο να πρέπει να θυσιάσεις οικοδομήματα δεκαετιών για να γεμίσεις τρύπια τραπεζικά βαρέλια και να ξεχάσεις ότι είχες με κόπο κτίσει. Ζούμε μια πελώρια αδικία, όχι όλοι μας, αλλά αυτοί που τη ζούμε δεν ευθυνόμαστε για αυτή. Μα ας μην γκρινιάζουμε. Οι γενιές των προπατόρων μας, επέρασαν αφάνταστα πιο δύσκολα. Και αυτοί επίσης, έστω οι περισσότεροι από αυτούς, ευθύνονταν για πολύ λιγότερα απ' ό τι τράβηξαν.

Στα καθ' ημάς τώρα. Είναι παρήγορο που κατανοείς ότι η πιστότητα σου λαμβάνει χαμηλές βαθμολογίες. Ταυτόχρονα είναι και ενθαρρυντικό, καθότι αφήνει αμυδρές ελπίδες για μια κάποια βελτίωση. Εξάλλου είναι δύσκολο να επιδεινωθεί έτι περαιτέρω η κατάσταση σου.

Στα περί της φίλης, εάν και εφόσον πραγματοποιηθεί μια τέτοια συνάντηση θα πρέπει η altera pars να γνωρίζει ότι είμαι αντικοινωνικός και ευαίσθητος, νεόπτωχος και τριμπάτιρας, επιπόλαιος και ευάλωτος, μοναχικός και αντιεξουσιαστής. Επιπροσθέτως και κάποιας ηλικίας. Συνεπώς, άγιος δεν είμαι, αλλά αν έχω κέφια, απαυτώνω σα θεός, κατά πως λένε. Ααα ξέχασα, είμαι και πολύ δεσμευμένος.

Τέλος, ξέρω ότι μ' αγαπάς, αλλά όπως αντιλαμβάνεσαι, η αγάπη δεν είναι μετρήσιμο μέγεθος.

Καλή επιστροφή όποτε και αν γίνει.

Σιδεράς:

Εε! πάλι παπαριές γράφεις. Φυσικά και μετριέται η αγάπη. Πως γίνεται δηλαδή να τις αγαπάω όλες λίγο, και μερικές πάρα πολύ; Ε; πως;

Αυτά, τα άλλα, που έγραψες, περί altera pars, θα τα μεταφέρω αρμοδίως

Ποιητής:

Πως φαίνεται ότι είσαι σιδεράς κι ότι στο σύμπαν σου, όλα είναι μετρήσιμα. Να σου φωτίσω λοιπόν κάποιες μη μετρήσιμες γωνιές. Στο ζύγι, δεν μπαίνει η αγάπη, ούτε με το μέτρο αποδίδεται.

Εξ άλλου εσύ δεν τις αγαπάς. Τις ποθείς. Αν σου δίνονταν νέτα, σκέτα, σαρκικά θα σου αρκούσε. Μα τώρα θα σου μιλήσω στη γλώσσα σου για να με αντιληφθείς άμεσα. Αυτό που περιγράφεις ως αγάπη δεν είναι παρά το μέσο για να τις στήσεις στα τέσσερα. Μπορεί μέσα σου να λειτουργεί και σαν άλλοθι. Δεκτό. Όλοι κουβαλάμε τέτοια μικροαστικά κατάλοιπα. Πολλοί από τη δική μου γενιά δεν έχουν ολότελα ξεφύγει από αυτά. Για το φινάλε να μην λησμονείς ότι όταν ο ρσενικός είναι μαλακός εκεί από κάτω, είναι θεόσκληρος στο ρετιρέ. Ενώ, όταν κάτω είναι σκληρός, πάνω είναι ζυμάρι.

Πάμε παρακάτω: Αγάπη μια, άντε δυο σε όλο του το βιός το ρσενικό θα συναντήσει, και αν, αν λέμε, είναι τυχερό. Τα άλλα όλα μπορεί να είναι καύλες, ανταγωνισμοί, απωθημένα, και φαντασιώσεις. Σημείωσε, ότι οι παρατηρήσεις μου έχουν να κάνουν με την εποχή που ζούμε. Μην μου κάνεις ατυχείς αναγωγές στο παρελθόν.

Σιδεράς:

Απ' αυτά που 'γραψες, μόνο το σκληρός πάνω/κάτω κλπ. μου άρεσε. Πολύ. Εάν δεν είναι κλεμμένο σε θαυμάζω -αλήθεια- ακόμα περισσότερο. Έτσι ακριβώς είναι. Μου άρεσε αυτό το πάνω/κάτω και το πως μεταβάλλεται ηλικιακά.

Όμως... τα άλλα, πάλι μαλακία τα βρήκα. Αγάπη φουλ μετρήσιμη και ζυγισμένη 100%, είναι φίλε, να μην μπορείς να ζήσεις χωρίς αυτή, ή αυτόν, ή αυτό που αγαπάς. Αυτό είναι στην κορυφή της δικιάς μου κλίμακας και έχει να κάνει με τα πρόσωπα της οικογενείας μας, τις περισσότερες φορές.

Από κει και κάτω πέφτουν τα ποσοστά. Από «μικρούς θανάτους» έλλειψης, που αργά ή γρήγορα περνούν -λόγω αντικατάστασης συνήθως- μέχρι την αγάπη της καύλας μετρήσιμη και αυτή. Σε τούτη την περίπτωση, στην μηχανική εξίσωση μπαίνει ο παράγοντας της έντασης που πολλαπλασιάζεται όμως με τον παράγοντα χρόνο.

Είτε πρόκειται για αρπαχτό οργασμό πίσω από θολωμένα τζάμια αυτοκινήτου, είτε για πιο χαλαρό ξενοδοχειακό, ο χρόνος είναι λίγος, οπότε το αποτέλεσμα της πράξης είναι αντίστοιχα μικρό, ανεξάρτητα από την ένταση που μπορεί να είναι υψηλή. Το λοιπόν. Είδες που σου λέω; Μαλακίες γράφεις. Τι μοναδικές και «κανά δυο φορές» στην ζωή κλπ, Σαν την πουτάνα που τα κάνει όλα, αλλά τα χείλη της, τα δίνει μόνο σε έναν. Παπαριές μοναδικότητας.

Γεμάτη αγάπη η ζωή και γω σ' αγαπώ πολύ

Ποιητής:

Σύντροφε Μπερδεύτηκες,

Επεξηγώ: Οι περί αγάπης αναφορές μου, είχαν να κάνουν αποκλειστικά ανάμεσα στο μασκ ουλίν και το φεμινίν. Μεταξύ ανδρός και γυναικός δηλαδή. Αι άλλαι αγάπαι, οικογενειακαί, φιλικαί, οπαδικαί, αγάπη περί αντικειμένων κλπ. ανήκουν σε άλλη κατηγορία και τις διέπουν άλλοι νόμοι και άλλαι αξίαι. Τα υπόλοιπα που έγραψες καλά είναι. Για Σιδεράς εκφράζεσαι με βάθος. Σε χαρακτηρίζει ολίγον από μπρουταλιτέ, βεβαίως, η οποία εφόσον είναι γνήσια, και θαρρώ πως είναι, γίνεται αποδεκτή ασμένως.

Αυτό που σου άρεσε, το πάνω/κάτω, δεν είναι δικό μου. Αλλά δεν είναι και κλεμμένο. Κερδισμένο είναι. Μου το έχει πλέξει, βελονιά - βελονία αργά ένα απόγευμα μια κυρία, πλέοντας ανάμεσα στη νησίδα της αγάπης και στη γη της λύπης. Την ώρα εκείνη εγώ έπλεα πρόσω ολοταχώς, στη ρότα της επιθυμίας. Συναντηθήκαμε μεν αλλά... Μολοντούτο δεν το έχεις συλλάβει στην ολότητά του. Στο ερμηνεύω, αλήτικα, με δικούς σου όρους:

Δεν είναι μοναχά θέμα ηλικιακό. Είναι οικουμενικό. Θέλει να πει η ποιήτρια, ότι εφόσον ξεφλόκιασες κύριε και σου 'φυγε η κάψα, μετά δεν με υπολογίζεις. Θα με ξαναθυμηθείς όταν σου ξανακάνει κούκου. Τότε θα είσαι μαλακός, τουτέστιν ευπαθής απέναντι μου και τότε, πριν μου τον εξαναχώσεις και ξαναξεφορτώσεις πρέπει να κυνηγήσω ότι επιθυμώ. Διότι μόλις πέσει το άσπρισμα, η ψυχή σου ξανασκληραίνει και γίνεσαι πάλι απρόσιτος. Σχεδόν άτρωτος.

Με το πέρασμα των χρόνων βεβαίως, όσο το βάρος της σάρκας αλαφραίνει μέσα στις αντρικές ορμόνες, τόσο κάνεις και λιγότερα για να τον χώνεις. Απλά πράγματα, που τα διδάσκει το ανηφόρι που λέμε ζωή. Θες δε θες.

Επεξηγώ και πάλιν λέγοντας, πως όταν είσαι κάργα ενεργός, γουστάρεις πολύ να έχεις ένα κουκλάκι να το βάνεις μέσα σε μια βαρκούλα, ή πάνω σε ένα μηχανάκι, να του ψιθυρίζεις γλυκόλογα και να περάσεις δυο τρεις μέρες ζουμερές μαζί του. Να ευχαριστηθεί εκείνη, να ικανοποιηθείς κι εσύ. Και οι δυο - τρεις μέρες μπορεί να γίνουν μια ολόκληρη ζωή. Αυτό που είπαμε η μια ή οι δυο αγάπες της ζωής.

Σαν μεγαλώσεις λιγάκι, και τα έχεις βρεί με την πάρτη σου και κυρίως με το περιβάλλον, έχεις φάει τις σφαλιάρες σου, έχεις έρθεις στα ίσια σου, μοστράρεις και το διαζύγιό σου, ή το κόστος ενός σοβαρού γάμου, γουστάρεις να είσαι μοναχός ή με κανά φιλαράκι. Έχε δε υπόψη σου ότι από ένα σημείο και μετά η μοναξιά είναι και δήλωση και δύναμη. Να είσαι ωραίος και αλανιάρης. Κι αν το πεθυμείς, κι' αν, βέβαια, σε παίρνει, να συναντάς κάποιον κουκλάκι, να γίνεται ότι γίνεται και μετά μοναχός να μην τη ζαλίζεις και να μην σε ζαλίζει. Μέχρι το επόμενο λιμάνι, το επόμενο βενζινάδικο, το επόμενο κεφάλαιο όπου ξανά μανά τα ίδια. Τέλος πάντων αυτή είναι η δική μου εικόνα.

Αα! και κάτι αφόρητα βαρύ. Σου λέω, μια και είσαι μικρότερος, πως σαν μεγαλώνεις ο χρόνος αποκτά προοδευτικά μιαν άλλη αξία. Κι όχι μόνον τον σέβεσαι, για αυτό και δεν τον σπαταλάς, μα από ένα σημείο και μετά αρχίζεις να τον φοβάσαι. Για αυτό και δεν τον περιφρονείς.

Δες τα σκέψου τα, και όπου κολλήσεις, εδώ ήμεθα.

Σιδεράς:

Πάλι τα ίδια να γράφω τώρα; Έχεις καλή πένα ρε κωλόπαιδο...

Ναι, μου το λέει ακριβώς όπως το περιγράφεις η, από πρώτης περιόδου (σχεδόν) μέχρι εμμηνοπαύσεως, η μανούλα μου, που όντως ταλαιπωρώ που και που, με αυτά μου τα

καμώματα.

Γενίκευσα πολύ, ενώ εσύ εύστοχα και σύντομα τα έβαλες τα πράγματα την θέση τους.
Αλήθεια, ευχαριστώ

Μα τώρα που το σκέφτομαι, δεν μπορώ να φανταστώ, πως θα ήσουν σαν γκόμενα. Θα διάβαζες πολύ, θα κλεινόσουν που και που μέσα σε στυλ «δεν σηκώνω τηλέφωνο για κανέναν». Εναλλακτικές, κυρίως, θεατρικές παραστάσεις και σχήματα. Σίγουρα Ικαριά , ο τόνος στο τελευταίο α, τα καλοκαίρια, αλλά θα την έψαχνες και την κυλόττα στον χαμό του δωματίου να μην πας χωρίς στο σπίτι..

Κάπως έτσι...

Γαμώτο, δεν είναι ότι μιλάμε και πολύ, ούτε συχνά, αλλά σε πεθύμησα. Άντε φίλε, σε ευχαριστώ που τα 'παμε. Νάσαι καλά, Χρόνια Πολλά και πάλι.

Ποιητής:

Και 'γω σε ευχαριστώ που με άκουσες.

Καταλαβαίνεις ότι αυτές οι συνομιλίες είτε από απόσταση, είτε δια ζώσης στις κορφές των βουνών, είναι ψηφίδες συνειδητοποίησης. Ακόμα και αν διαφωνείς, ή σου φαίνονται δυσάρεστες, κάποια στιγμή, το περιεχόμενό τους, μπροστά σου θα φανεί. Θες δε θες.

Νάσαι και συ καλά και Χρόνια πολλά.

Στη δεξιά πλευρά έχει πέσει το σκοτάδι, ο Ποιητής σηκώνεται, τεντώνεται, σβήνει το φως και βγαίνει από τη σκηνή, την ώρα που χάνεται και η ψυχρή ανταύγεια από την οθόνη του υπολογιστή.

Στην αριστερή έχει αρχίσει να βρέχει στο φόντο. Ο Σιδεράς, μόλις διαβάζει την τελευταία αράδα, πίνει την τελευταία γουλιά, βάζει το κινητό στη τσέπη, σηκώνεται, αποχωρεί.

Αυλαία.